Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη περαιτέρω εἰς τὴν ἐφάμιλλον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὰς σχολικὰς βιβλιοθήκας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 297)

Ἀφ' οὗ διέσχισε μακροτάτην σειρὰν θαλάμων μεγαλοπρεπεστάτων, ὁ Ἕκτωρ ἔφθασεν εἰς μίαν αἴθουσαν εὐρεῖαν, ἡ ὁποία ἔβλεπε πρὸς μίαν αὐλὴν ἐσωτερικήν, ὀνομαζομένην «Αὐλὴν τοῦ Λαφονταίνου» (ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθοποιοῦ.)

Πολλαὶ θύραι ὑπῆρχον εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην. Ὁ Ἀκόλουθος ἐδοκίμασε νὰ νοίξῃ μίαν· ἦτο κλειστή. Ἐπίσης καὶ ἡ δευτέρα. Ἡ τρίτη τέλος ὑπεχώρησεν.

Ὁ Ἕκτωρ, εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας ταύτης, εὑρέθη εἰς μικρὸν δωμάτιον, μετριώτατα καὶ σχεδὸν πτωχικῶς ἐπιπλωμένον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς κοιτών. Πλησίον τοῦ παραθύρου ἐκάθητο ἀνὴρ μὲ κόμην λευκήν, μὲ πρόσωπον μαραμένον, ἀλλὰ γλυκύτατον καὶ εὐγενέστατον. Τὸ σύνολον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀπέπνεε μεγαλεῖον ἔκτακτον, μεθ' ὅλην τὴν ἁπλότητα τῆς ἐνδυμασίας του, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓν εἶδος λευκοῦ κοιτωνίτου, ἀπὸ ἓν περιώμιον μαῦρον μὲ παρυφὴν γουνωτήν, καὶ ἀπὸ ἕνα μέγαν σταυρόν, ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Κατεγίνετο εἰς μίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ φαινόμενον τοὐλάχιστον, ἀπερρόφα ὅλην του τὴν προσοχήν, καὶ ἡ ὁποία ἐφάνη πολὺ παράδοξος εἰς τὸν Ἕκτορα: ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!

Ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ Ἕκτορος, ὁ γέρων ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεράνω τοῦ ἐργοχείρου του.

— Καλὴ μέρα σας, καλέ μου ἄνθρωπε! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος μὲ τὴν συνήθη του ζωηρότητα. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποὺ ἐμβήκα ἔτσι ἀποτόμως· ἀλλὰ ἐγύρισα ὅλο τὸ παλάτι, χωρὶς νὰ παντήσω ψυχὴν καὶ δὲν ὑπώπτευα ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον... Μὰ τί κάμνετε ἐκεῖ; προσέθεσε, δείξας διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κάλτσαν, τὴν ὁποίαν ὁ γέρων εἶχεν ἀφήσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Δὲν βλέπεις, παιδί μου; Διορθώνω τὲς κάλτσες μου.

— Πολὺ ἀστεία ἐργασία γιὰ ἕναν ἄνδρα! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος, γελῶν. Ἠμπορεῖτε τώρα νὰ μου πῆτε, ἐξηκολούθησε, εἰς ποῖον μέρος τοῦ παλατιοῦ εἶνε ὁ φυλακισμένος;

— Ποιὸς φυλακισμένος, παιδί μου; καὶ τί τον θέλεις; ἠρώτησεν ὁ γέρων.

— Ὁ Ἅγιος Πατήρ, ὁ Πάπας Πῖος Ζ', αὐτὸς ποὺ τον λέγουν ἐδῶ «δεσμώτην τοῦ Φονταινεβλώ».

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχισμένος αὐτός, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γέρων, ἀνορθώσας μετὰ κόπου τὸ κυρτὸν του σῶμα. Τί με θέλεις; Ὁμίλει. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πάπας.

— Ὁ Πάπας! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ γονυπετήσας. Ὁ Πάπας!... Ὦ Ἅγιε Πάτερ, συγχωρήσατέ με πού σας ὡμίλησα ἔτσι, χωρὶς νὰ σας γνωρίσω, καὶ δώσατέ μου τὴν ἁγίαν σας εὐλογίαν...

— Δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Πάπας μετ' ἄκρας ἀγαθότητος, ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῆς κυπτούσης ἐνώπιόν του. Ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ σοῦ, τέκνον μου, προσέθεσε ψιθυρίσας βραχεῖαν προσευχήν.

— Ὦ, Ἅγιε Πάτερ! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ ἐγειρόμενος καὶ κυττάζων τριγύρω του. Σεῖς μέσα εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ δωμάτιον, καὶ νὰ διορθόνετε μόνος τὰ φορέματά σας!... Ἂν το ἤξευρεν ὁ Αὐτοκράτωρ...

— Ἠμποροῦσα, παιδί μου, νὰ κατοικῶ εἰς δωμάτιον μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐὰν διορθόνω μόνος τὰ φορέματά μου, τὸ κάμνω διότι δὲν θέλω νὰ ὀφείλω τίποτε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατεῖ αἰχμάλωτον τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, παρὰ μόνον ὅ,τι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀθλία μου ζωή!... Ἂν τὸ σῶμά μου εἶνε φυλακισμένον, ἡ ψυχή μου ὅμως εἶνε ἐλεύθερα. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰμπορεῖ νὰ με κάμῃ ὅ,τι θέλῃ· ἀλλ' οὐδέποτε θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ με ἴδῃ δεχόμενον τὰς εὐεργεσίας του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρότος θυρῶν, ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων ὁρμητικῶς, καὶ θόρυβος ἐσπευσμένων βημάτων, ἠκούσθησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ; ἐπανέλαβεν ὁ Πῖος Ζ' μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν. Τί με

«Ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!»
(Σελ. 305, στήλ. α'.)

θέλει; Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ; Πολλάκις ἕως τώρα τῷ ἐζήτησα συνέντευξιν, ἀλλὰ μοῦ την ἠρνήθη. Σήμερον πῶς ἔρχεται μόνος του;

Ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας, ἀναμένων νὰ ἴδῃ παρουσιαζόμενον τὸν Ναπολέοντα, σοβαρόν, ἐξηγριωμένον, ἀκειλητικόν, δεσποτικόν... Φαντάζεται τις λοιπὸν τὴν βαθεῖάν του ἔκπληξιν, ὅταν εἶδεν ἕνα Ναπολέοντα μειλίχιον, μειδιῶντα, προχωροῦντα μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς...

— Πάτερ μου! ἐφώνησεν ὁ Ναπολέων ἐναγκαλιζόμενος τὸν γέροντα· Πάτερ μου!

Καὶ τὸν ἠσπάσθη ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν, ὡς ὁ τρυφερώτερος καὶ πιστότερος τῶν υἱῶν του.

— Υἱέ μου! ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Πατὴρ μετὰ τρυφερότητος ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπείας, ἀποδώσας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τοὺς ἀσπασμούς.

Ἤδη, πρὸ ἐννέα ἐτῶν, ὁ Πάπας καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχον εὑρεθῆ πάλιν ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἦτο ἡ 2 Δεκεμβρίου 1804. Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἔγινεν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Παρισίων, ὅπου ὁ Πῖος Ζ' ἔχυσε τὸ ἅγιον ἔλαιον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἐχρίετο Αὐτοκράτωρ.

. . . . . .

Ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἑβδομάδα ἡ αὐλὴ ἔμεινεν εἰς τὸ Φονταινεβλώ, ἐν ᾧ αἱ κυρίαι, πάντοτε μὲ τὰς κυνηγετικάς των ἐνδυμασίας, περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ φύγουν... Καὶ ὅταν ἐπιτέλους ὁ Ναπολέων ἵππευσε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, εἶχεν ἤδη ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Πάπα σχεδὸν πᾶν ὅ,τι ἐζήτει!

Ἐκ τοῦ ταξειδίου τούτου ὁ Ἕκτωρ ἀπεκόμισε μίαν ἐντύπωσιν ἀλγεινήν: Ἡ ἐγκατάλειψις, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρε τὸν ὑπέρτατον Ποντίφηκα, ἡ θλῖψις ἡ ὁποία ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τῆς σεβασμίας του μορφῆς, ἡ τύφις τὴν ὁποίαν εἶχεν αἰσθανθῆ διότι ἐπαρουσιάσθη καὶ ὡμίλησε μὲ τόσην προπέτειαν εἰς ἄνδρα τόσον ἱερὸν — ὅλ' αὐτὰ ἐβασάνισαν ἐπὶ πολὺ τὸ πνεῦμά του, ὡς ἦτο ἐπόμενον διὰ παιδίον τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ χαρακτῆρός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'

Ο ΔΟΧΑΓΟΣ ΑΛΒΑΣ

Ἀφ' ἧς ἡμέρας, πρὸ δύο ἤδη ἐτῶν, ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπέδειξεν εἰς τὸν κύριαν Μορανζῆν τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα, ἡ ὁποία ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς θυγατρός του καὶ τοῦ Ἕκτορος, ὁ ἀρχειοφύλαξ τὴν παρετήρησεν ἐπανειλημμένως καὶ ὁ ἴδιος. Ἐγίνετο προπάντων καταφανής, ὅταν ἡ αὐτὴ συγκίνησις κατεῖχε τὰ δύο παιδία: ἡ χαρά, ἡ λύπη, ἡ εὐθυμία, ἡ ἀνησυχία, ἐζωγραφίζοντο ἐπὶ τῶν προσώπων των κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐπίσης εἶχε κάμῃ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν κύριον Μορανζῆν ἡ ἀνακάλυψις ἐκείνη, ἡ σχετιζομένη πρὸς τοὺς δύο δακτυλίους, (ἐξ ὧν ὁ εἷς συνεπλήρου τὸν ἄλλον καὶ οἱ ὁποῖοι θᾶ πετέλεσαν ποτὲ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀραβῶνα καὶ θανῆκον εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον) καθὼς καὶ πρὸς τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν χαραγμένα ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα εὑρέθη ὅτι ἦσαν τὰ ὀνόματα τῆς μητρὸς τοῦ Ἕκτορος, ὡς ἐνθυμεῖσθε. Πῶς ἄρά γε ὁ δακτύλιος ἐκεῖνος εὑρέθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς τροφοῦ τῆς Λουκίας; Διατί ἡ γυνὴ ἐκείνη τὸν εἶχε δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του; Αἱ ἀπορίαι αὗται κατεῖχον τὸν νοῦν του διαρκῶς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τας λύσῃ. Τὰ πρῶτα διαβήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμῃ διὰ νὰ λάβῃ καμμίαν σχετικὴν πληροφορίαν, εἶχον μείνῃ, καθὼς εἴπομεν, ἄνευ ἀποτελέσματος· ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἔκτοτε, δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος.

Ἐνεθυμεῖτο καλῶς τὴν Μαριάνναν Λεδουέκ. Ἦτο τότε νεαρὰ χωρική, εἰκοσιτεσσάρων ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Τὴν εἶχε παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς τροφὸν τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία εἶχε χάσῃ τὴν μητέρα της δύο ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν της. Καὶ ἐκείνη ἐπίσης εἶχεν ἓν τέκνον, μίαν κόρην ὀλίγων ἑβδομάδων μόλις. Τὴν εἶχε συμπαραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχειοφύλακος καὶ ἐθήλαζεν ἐκεῖ τὰ δύο βρέφη ὁμοῦ. Ἐνεθυμεῖτο ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τόσον θλιβερᾶς δι' αὐτὸν ἡμέρας, καθ' ἣν τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη γενόμενος πατήρ, διεδέχθη ταχέως ἡ λύπη ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς προσφιλοῦς του συζύγου. Ἐνεθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι, μετὰ ἕνα μῆνα περίπου, τὸ θυγάτριον τῆς Μαριάννας εἶχεν ἀποθάνῃ. Μία σκέψις τότε διεπέρα τὸν νοῦν του τόσον ὀδυνηρά, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτήν. Ἄλλως τε οὔτε ἡ σκέψις τοῦ αὐτὴ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐπεξηγήσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Λουκίας ὁμοιότητα, ἔστω καὶ ἂν ἀπεδεικνύετο ἀληθής... Ἡ Μαριάννα ἐξηκολούθησε νὰ θηλάζῃ καὶ νὰ περιποιῆται τὴν θυγατέρα του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς δεσποινίδος Σιδωνίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ νὰντικαταστήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν τόσον προώρως ἀποθανοῦσαν οἰκοδέσποιναν. Ἡ Μαριάννα ἐδείκνυε πρὸς τὴν Λουκίαν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην· ἀλλὰ μήπως ὅλαι αἱ παραμάναι δὲν λατρεύουν τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα θηλάζουν;.. Μετὰ δέκα ἔτη, ὅταν ὁ ἀρχειοφύλαξ ἀνεχώρησεν ἐκ Νάντης καὶ ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις, ἡ Μαριάννα εἶχε μείνῃ εἰς τὴν Βρετάνην, σκοπεύουσα, ὡς ἔλεγε, νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ζήσῃ πλησίον συγγενῶν τινων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκεῖ-κάπου, παρὰ τὴν πόλιν Ρέννην. Ἔκτοτε οὐδὲν ἤκουσαν περὶ αὐτῆς.

Ὁσάκις ὁ Ἀρχειοφύλαξ ἔβλεπε τὸν Αὐτοκράτορα, — καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, τὸν ἔβλεπε συχνά, — οὗτος τῷ ὡμίλει περὶ τῆς Λουκίας καὶ τὸν ἠρώτα ἂν εἶχεν ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην ὁμοιότητα. Πρὸ τινων ἑβδομάδων ἀκόμη, εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Καραμεικοῦ, ὅπου ὁ κύριος Μορανζῆς εἶχε μεταβῇ μετὰ τῆς θυγατρός του, ἐν ᾧ ἡ Λουκία ἐχόρευε μετὰ τοῦ Ἕκτορος καὶ ἡ ἐκ τοῦ χοροῦ εὐχαρίστησις ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τῶν δύο προσώπων κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὁ Ναπολέων, παρατηρήσας αὐτοὺς μίαν στιγμήν, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχειοφύλακα:

— Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ των κάποιος δεσμὸς συγγενείας, τὸν ὁποῖον ἀγνοεῖτε. Ἂν δὲν εἶνε ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — καὶ βεβαίως δὲν εἶνε, — τότε θὰ εἶνε ἐξαδέλφια κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακρινά.

Ἀλλ' ὁ κύριος Μορανζῆς δὲν τὸ ἐνόει, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος δεσμὸς συγγενείας· καὶ μολονότι κατὰ βάθος συγκεκινημένος, ἀπεκρίθη ὅ,τι συχνάκις ἀπεκρίνετο καὶ καθ' ἑαυτόν:

— Ἄ, δὲν πιστεύω. Ἡ ὁμοιότης εἶνε τυχαία.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυποντῆ*.

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ἢ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 300)

Τοῦτο ἐψύχρανε πολὺ τὸν πρῶτον μας ἐνθουσιασμὸν καὶ σχεδὸν ἐγκατελείψαμεν τὰ γυμνάσια. Τὸ ζωγραφισμένον κυνήγιον δὲν μ' ἐνδιέφερε πλέον. Ἤθελα, ὠνειρευόμουν κυνήγιον ἀληθινόν, ζωντανόν. Ἀλλ' ἦτο ἀκόμη μακρὰν ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας, ὅτε ὁ παπποῦς θὰ μ' ἔπερνε μαζί του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ ἐμελετοῦσα εἰς τὸν κῆπον τὰ μαθήματά μου, ἔτρεξεν ἡ Μαργαρὼ καὶ μοῦ εἶπε:

«Τὸ κοττέτσι εἶνε ἄνω-κάτω. Ἡ κόττες δὲν θέλουν νὰ κουρνιάσουν· ὁ κόκορας γυρίζει μὲ ἀγριεμένο μάτι καὶ μὲ φτερὰ ἀνασηκωμένα. Τί τρέχει δὲν καταλαβαίνω. Τὸ κοττέτσι εἶνε ὅπως πάντα, οὔτε πολὺ ζεστό, οὔτε πολὺ ψυχρό; οὔτε ὑγρὸ καθόλου. Ἡ φωλιὲς ἔχουν ἄχυρο, διὰ τὲς κόττες ποῦ θέλουν νὰ νὰ γεννήσουν. Ἄνοιξα καὶ τὴ θυρίδα ἀπὰ πάνω, διὰ νὰ ἐμβαίνῃ ἀέρας. Ποιὸς τὸ ξέρει τώρα τί ἔχουν! Μήπως ἐφάνηκε καὶ τα τρόμαξε κανένα ζῶο; καμμια νυφίτσα, ἔ;»

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἔδειξα καμμίαν ἀνησυχίαν. Ἀλλὰ μόλις ἤκουσα τὴν λέξιν «νυφίτσα» ἀνεπήδησα ἀμέσως καὶ ἐφώναξα:

— Νυφίτσα;.. Λὲς νὰ εἶνε καμμια νυφίτσα;... Ἔννοια σου καὶ τῆς την ἀνάβω ἐγώ, ὡς ποῦ νὰ 'τῆς κίμενο!

— Ἔ, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δὲν εἶνε καὶ τόσω εὔκολο! Ἡ νυφίτσα θὰ ἔρχεται τὴ νύχτα καὶ...

— Μπᾶ! καὶ δὲν της κάνω καρτέρι τὴ νύχτα;

— Ἐέρω κ' ἐγὼ... μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε νυφίτσα!»

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μία ὄρνιθα εὑρέθη πνιγμένη, μία ἄλλη εἰς κακὴν κατάστασιν, ὁ πετεινὸς μανιώδης, μὲ μάτι εἴπερ ποτὲ ἄγριον, καὶ ὅλος ὁ ὀρνιθῶν σπαρμένος ἀπὸ πτερά.

Ἡ Μαργαρὼ ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο: «Πάει ἡ καλλίτερή μου κότα, ποῦ ἔκανε τὰ μεγαλήτερα αὐγά..... Μοῦ την ἔπνιξε ἡ παληονυφίτσα..... Ἄ, τώρα πιὰ τῶχω γιὰ σίγουρο, κύριε Γεῶργο! Νά, βλέπετε αὐτὲς τὲς τρίχες, ἐδῶ ἀνάμεσα εἰς τὰ φτερά; Εἶνε μαῦρες, ἄσπρες καὶ κίτρινες. Τέτοιες τρίχες μονάχα ἡ νυφίτσα ἔχει! Τί κατήραμένο ζῶο! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μου πνίγῃ τὲς κοττοῦλές μου!...

— Μαργαρώ! εἶπα μ' ἐπισημότητα. Μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ σε ἱκανοποιήσω!»

Τὸ βράδυ ἐγέμισα τὸ τουφέκι μου καὶ ἐκάθησα πλησίον τοῦ ὀρνιθῶνος, καρτέρι. Ὁ Σόλων μοῦ ἔκαμε συντροφιὰν ἕως τὰς ἑννέα· ἄλλ' ὕστερα τὸν ἔπιασε νύστα φοβερή.

«Καληνύκτα καὶ καλὴ ἐπιτυχία, Γεῶργο! μοῦ εἶπε χασμώμενος. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴ νύστα καὶ πηγαίνω 'ςτὸ κρεβάτι μου!

— Πήγαινε, καλλίτερα, τοῦ εἶπα. Ἐσὺ ὅλω γελᾶς καὶ μιλεῖς. Καὶ ὅσω ἀκούει θόρυβο, ποῦ νὰ ξεμυτίσῃ ἡ νυφίτσα!»

Ἐμείνα μόνος. Ἐπειδὴ ἦτο φεγγάρι, ἐκρύφθηκα κάτω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ γιασεμιά. Εἶχα μαζί μου μιὰ τσίτσα, τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχε γεμίσῃ ἡ Μαργαρὼ μὲ ὀλίγον κονιὰκ καὶ μὲ πολὺ νερόν· εἶχα ἀκόμη καὶ διάφορα φαγώσιμα, μολονότι εἶχα ὑποσχεθῆ εἰς τὴν μητέρα μου νὰ νάνεβῶ εἰς τὰς ἕνδεκα τὸ βραδύτερον.

Ἡ νὺξ ἦτο γλυκεῖα καὶ χλιαρά· καθεαυτὸ νὺξ διὰ νὰ τὴν διέλθῃ κανεὶς ἐν ὑπαίθρῳ. Τὰ ἄνθη τῆς γιασεμιᾶς εὐωδίαζαν πολύ. Μία πυγολαμπὶς εἰς τὸ χορτάρι, πλησίον μου, ἐλαμπύριζε σὰν ἀστράκι. Ἕνας γρύλλος ἔψαλλεν ἀπὸ μακρὰν τὸ μονότονόν του τραγουδάκι. Τί ὡραῖα!... Ὅλα τὰ κυνηγετικὰ διηγήματα, ποῦ εἶχα ἀναγνώσῃ, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην μου. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔκαμνα καρτέρι κανενὸς ζώου ἀγρίου, θηρίου φοβεροῦ, εἰς καμμίαν χώραν ἄγνωστον καὶ ἔρημον, καὶ ἔφερα τὴν τσίτσαν εἰς τὰ χείλη, διὰ νὰντλῶ δύναμιν καὶ θάρρος...

«Αὐτὴ ἡ Μαργαρὼ — εἶπα μέσα μου μίαν φοράν, — δὲν ξέρει τί θὰ 'πῇ καρτέρι! Εἶνε ποτὸν αὐτό, 'ςτὸ Θεό σου, γιὰ κυνηγόν, ὅλω νερόν, καὶ κονιὰκ ντίπ;...»

Ἐξαφνα... σούτ!.. τί τρέχει;.. Ἀκούω ἕνα βῆμα ἐλαφρόν... πλησιάζει... νὰ καὶ μιὰ σκιά... σούτ!.. εἶνε ἡ νυφίτσα! Ἀφίνω γρήγορα τὴν τσίτσαν καὶ πιάνω τὸ τουφέκι... Τώρα τὸ ζῶον πρέπει νὰ ἦλθε πλησίον τοῦ ὀρνιθῶνος... Κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου... ἡ καρδία μου πάλλει... Ἀναρριχᾶται... νά την! Μ' ἕνα πήδημα ἔφθασεν ἐπάνω, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα... Ὦ, Μαργαρώ! τί ἰδέα σοῦ ἦλθε νὰνοίξῃς αὐτὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰερίσῃς τάχα τὸν ὀρνιθῶνα; Δὲν ἐσυλλογίζεσο ὅτι τὸ ἤνοιγες διὰ τὸν ἐχθρόν;..

Σκοπεύω... Μπούμ!

Τὸ ζῶον κατρακυλᾷ... ἀλλ' εὐθὺς τὸ βάζει εἰς τὰ τέσσερα... Φαίνεται ὅτι ἐφοβήθη μόνον, ἀλλὰ δὲν ἐπληγώθη... Τρέχει, περνᾷ δέκα βήματα ἀπὸ πλησίον μου. Τὸ βλέπω εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. — Ἀλλὰ τί βλέπω;... Εἶνε γάτα! μία μεγάλη γάτα, ἄσπρη, μαύρη καὶ κίτρινη.

Ἤθελα νὰ τῆς ρίξω καὶ ἄλλη μιὰ — ἀλλὰ μοῦ ἔφυγε, ἐχάθη.

Ὦ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι μὲ πολὺ ὀλίγην ὑπερηφάνειαν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι — πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, εὐτυχῶς! — καὶ ἄφησα τὸ τουφέκι μου εἰς μίαν γωνίαν...

Τὸ πρωὶ ἦλθεν ὁ Σόλων νὰ μάθῃ τὰ νέα. Ἔκαμα ὅτι κοιμοῦμαι.

«Χμ! νυφίτσα μυρίζει ἐδῶ μέσα! εἶπεν ὀσφραινόμενος ὡς σάλος κυνηγετικός· ὅλη τὴ νύκτα, Γεῶργο, 'ςτὸν ὕπνο μου σ' ἔβλεπα... Ἐφοροῦσες, λέγει, ἕνα σκοῦφο ἀπὸ δέρμα νυφίτσας καὶ εἶχες ἐμπρὸς τὴν οὐρά της, σὰν λοφίο... Λέγουν πῶς ἡ νυφίτσα εἶνε τὸ πειὸ αἱμοβόρον ζῶον. Ἔχει τουλάχιστον γερὸ τὸ πετσί; ἔ Γεῶργο;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀπήντησα χασμώμενος, μ' ἕνα τάνυσμα νωθρότατον· ἡ νυφίτσες μάλιστα τῶν κεραμιδιῶν... Ἡ δική μου ἀκόμα νιαουρίζει καὶ τρέχει!»

Φαντάζεσθε πλέον τὰ γέλια τοῦ Σόλωνος!

Ἀλλὰ...

Ἕνα μεσημέρι, μόλις ἐγύρισα ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀκούω πάλιν εἰς τὸν κῆπον πτερυγίσματα καὶ ξεφωνητὰ πουλιῶν φοβισμένων. Γυρίζω, καὶ τί νὰ ἰδῶ; Τὴν γάταν, τὴν μεγάλην τρίχρωμην γάταν!.. Ἐσπάραζε μίαν φωλεὰν ξανθῶν ὑπολαΐδων, μέσα εἰς τὴν ἀνθισμένην πασχαλιάν, ἡ κακοῦργος!

Τρέχω εἰς τὸ σπίτι, βάζω ἕνα φυσέκι εἰς τὸ ὅπλον μου, καταβαίνω εἰς τὸν κῆπον, σκοπεύω τὸ ζῶον καὶ πυροβολῶ... Ὅλ' αὐτὰ εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα. Βυθισμένη εἰς τὰς αἱμοχαρεῖς της ἀπολαύσεις, ἡ γάτα δὲν με εἶχεν ἰδῆ...

Ἕνα φοβερὸν μιαούλισμα ἀντήχησε, τόσω σπαρακτικὸν πού μου ἔκαμε φρίκην, κατόπιν ἕνας στεναγμός, σχεδὸν ἀνθρώπινος, καὶ τὸ ζῶον ἔπεσεν, ἄπνουν.

Μερικὰ παιδιὰ τῆς γειτονειᾶς ἔτρεξαν, ἐλκυσθέντα ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν. — Ἀπὸ τὴν βίαν μου εἶχα λησμονήσῃ νὰ κλείσω τὴν ἐξώθυραν τοῦ κήπου. — Εἰσέρχονται, συναθροίζονται, παιδὶ νὰ ἰδῆ καλλίτερα, καὶ ἕνα παιδὶ φωνάζει ἐξαφνα, ὡς δυσηρεστημένον:

— Μπᾶ! καλὲ αὐτὴ εἶνε ἡ γάτα τῆς κυρα-Κώσταινας!

— Ναί, ναί! ἀποκρίνεται ἓν ἄλλο τῆς κόρης της δηλαδή, τῆς κυρίας Ἀμαλίας!

— Ἡ γάτα τοῦ Βάτου! φωνάζει ἓν ἄλλο.

— Ὦ, ὤ, ὤ! Ἡ γάτα τοῦ Βάτου!» ἀποκρίνονται τὰ ἄλλα ἐν χορῷ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μοναχοπαίδι ὁ Τάσος, φυτεμμένο
'ς τὸ σπῆτι σὰν χειμερινὸ λουλοῦδι,
'μεγάλωνε μὲ χάδια ποτισμένο
καὶ τραγοῦδι.

Μ' ἀντιπροχθὲς ἐσφάλισε τὰ ἕξη
κ' ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ πάῃ 'ς τὸ Σχολεῖο
Τὸ δρόμο του καινούργιο φῶς θὰ φέξῃ
— τὸ βιβλίο.

* * *

Χαρές, τραγούδια καὶ φιλιὰ 'ςτὰ χείλη!
Γονεῖς, γιαγιά, παπποῦς, δικοί καὶ [φίλοι
τὸν δέχονται τὸν Τάσο μὲ τὴ σάκκα
καὶ τὴν πλάκα...

Ὁ Τάσος ὅμως ἔρχεται μὲ μάτια
κλαῦμενα καὶ μὲ ὠχρόλευκη τὴν ὄψι,
ζητῶντας τῆς γιαγιᾶς ψωμὶ κομμάτια
νὰ του κόψῃ...

«Γιαγιά μου, 'ς τὸ Σχολεῖο, ποῦ ἐπῆγα
ἐγνώρισα τἀδέλφια μου... μὰ ἐκεῖνα
δὲν εἶνε ὅλα πλούσια! εἶνε ὀλίγα
σὰν τὰ κρίνα,

ποῦ πρωτανθίζουν τἄλλα μυραμμένα,
εἶνε ὠχρά, πτωχά, κακοντυμένα!
Μ' αὐτὰ τὰ δύο ὀρφανά, χωρὶς μητέρα
καὶ πατέρα,

μὲ τὴ γιαγιά τους, ἄχ, πολὺ πεινοῦνε
καὶ κάτω 'ς τὴν ἐξώθυρα προσμένουν
εἰπέτε τους ἐπάνω νἀνεβοῦνε...
τί θὰ γένουν!»

—

Ὦ φῶς οὐράνιο, θεῖο, τοῦ Σχολείου!
Σὺ ἀνοίγεις μὲ τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου
καὶ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα τὰ κλεισμένα
ἕνα-ἕνα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

14 Σεπτεμβρίου.

ΘΕΛΑ νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπεσκέπτοντο ὅλοι μίαν φορὰν τοὺς πρόσφυγας εἰς τὰς κατοικίας των . . . Ἤθελα νὰ τοὺς ἐπεσκέπτοντο ὅλοι οἱ εὐτυχεῖς, ὅλοι οἱ φιλάνθρωποι, ὅλαι αἱ τρυφεραὶ καρδίαι, ὅλαι αἱ εὐγενεῖς ψυχαί! . . Μακρόθεν, ἀπὸ διηγήσεις καὶ ἀπὸ περιγραφάς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λάβῃ τις σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦν· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φανταστῇ ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῆς πραγματικότητος ἐκείνης . . .

Κ' ἐγὼ πρὶν νὰ το ἰδῶ, πολὺ ὀλίγον ἐφανταζόμην τὸ θέαμα πεντήκοντα αἴφνης καὶ ἑξήκοντα ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων ἀναμίξ, συσσωρευμένων μέσα εἰς ἕνα θάλαμον, πολὺ ὀλίγον εὐρύχωρον καὶ εὐάερον, χωρὶς ἔπιπλα, χωρὶς σκεύη, σχεδὸν χωρὶς τίποτε! Τὸ εἶδα καὶ ἔφριξα. Ἰσχνοί, χλωμοί, ρακένδυτοι, γυμνόποδες, κατηφεῖς, σιωπηλοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι. Οἱ περισσότεροι φλογίζονται ἀπὸ τὸν πυρετόν. Ἄλλοι βήχουν ἀπαισίως. Καὶ ὅλοι πάσχουν, ὑποφέρουν, — καὶ αὐτοὶ οἱ ὑγιεῖς ἀκόμη,—συλλογιζόμενοι τί ἔχασαν, τὴν πατρίδα των, τὸ σπιτάκι των, τὴν καλύβην των, τοὺς συγγενεῖς των, τὴν ἡσυχίαν των, τὴν ἐργασίαν των, τὴν εὐτυχίαν των ἴσως . . .

Εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ δημόσια καταστήματα, εἰς τοὺς στρατῶνας, παντοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας δύναταί τις νὰ ἴδῃ τοὺς ἐλεεινοὺς αὐτοὺς συνοικισμοὺς τῶν δυστυχῶν προσφύγων. Ἡ φιλανθρωπία, ἡ δημοσία καὶ ἡ ἰδιωτική, ἔκαμεν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ δι' αὐτούς. Ἀλλ' ἦσαν τόσοι πολλοί, ὥστε μόνον τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα ἠδυνήθη νὰ τοις προσφέρῃ: στέγην, ὀλίγον ἄρτον, κανὲν φόρεμα. Τίποτε ἄλλο! Καὶ ὅμως πόσων πραγμάτων ἔχουν ἀνάγκην οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι!

Ἄ, εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Θέλουν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν των. Θέλουν τὸ σπίτι των καὶ τὴν ἐργασίαν των, θέλουν τὴν καλύβην των καὶ τὴν εὐτυχίαν των ἴσως . . .

Ἔχουν δίκαιον! Πολύ, πολὺ ὑπέφεραν οἱ ἄνθρωποι. Ἐμαρτύρησαν κυριολεκτικῶς. Ἄ, εἶνε κακὸν πρᾶγμα ὁ πόλεμος, ὅταν ἀφίνῃ χώρας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν ἐκδιώκῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα των πτωχὰ γυναικόπαιδα καὶ τα στέλλῃ μακράν, καὶ τα συσσωρεύῃ, πεντήντα ἑξήντα μαζί, μέσα εἰς ἕνα θάλαμον!

Μαζὶ μ' ἐκείνους ποῦ ἔδωσαν τὴν ζωήν των, μαζὶ μ' ἐκείνους ποῦ ἔχυσαν τὸ αἷμά των, μαζὶ μ' ἐκείνους ποῦ ἔδωσαν τὰ χρήματά των,—λογαριάζω τώρα καὶ τοὺς ἀτυχεῖς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα χάριν τῆς πατρίδος, χωρὶς παράπονον!

—

15 Σεπτεμβρίου.

Χαῖρε ἐξοχή!

Χαίρετε ἐπαύλεις καὶ ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, οἱ ὁποῖοι τόσον καιρὸν ἐφιλοξενήσατε τὰ εὐτυχῆ παιδία! Χαίρετε δάση σκιερά, καὶ κῆποι ἀνθοστόλιστοι, καὶ λόφοι πευκόφυτοι, ὅπου τοσάκις ἀνέβησαν καὶ ἔτρεξαν καὶ ἔπαιξαν καὶ ἐκάθησαν τὰ εὐτυχῆ παιδία! Χαίρετε ἀμμώδεις καὶ δροσεραὶ παραλίαι, μὲ τοὺς βράχους σας, μὲ τὰς σπιλάδας σας, μὲ τὰ κογχύλιά σας, ὅπου τοσάκις κατῆλθον νὰ περιπατήσουν καὶ νὰ λουσθοῦν καὶ νὰναπνεύσουν καὶ νὰ ζωογονηθοῦν τὰ εὐτυχῆ παιδία! Χαίρετε λέμβοι ἐλαφραὶ καὶ ταχεῖαι, αἱ ὁποῖαι τοσάκις ἐσχίσατε τὴν γαλανὴν καὶ ἡσυχον θάλασσαν, μὲ τὸ χαριτωμένον φορτίον τῶν εὐτυχῶν παιδίων! Χαίρετε ἀνατολαὶ ἡλίου ροδοστέφανοι καὶ λαμπραί, τὰς ὁποίας τοσάκις ἐθαύμασαν τὰ εὐτυχῆ παιδία! Χαίρετε ζέφυροι γλυκεῖς καὶ αὖραι εὐῶδεις, αἱ ὁποῖαι τοσάκις ἐθωπεύσατε καὶ ἐδροσίσατε τὰ εὐτυχῆ παιδία!

Χαῖρε ἐξοχή! Τὰ εὐτυχῆ παιδία σὲ ἀφίνουν . . . Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ ἐπιστρέφουν. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς, ἐξοχή, ὅτι διὰ τοῦτο τὰ παιδία δὲν θὰ εἶνε πλέον εὐτυχῆ... Ὄχι, ὄχι! Καὶ ἡ πόλις ἀγαπᾷ ὅπως σὺ τὰ παιδία, καὶ ἡ πόλις ἔχει δι' αὐτὰ τὰ θέλγητρά της, καὶ ἡ πόλις τὰ κάμνει εὐτυχῆ. Ὦ, νὰ ἰδῇς ἐκεῖ τί ὡραίας οἰκίας ποῦ ἔχουν! τί μεγάλα καὶ ζεστὰ δωμάτια διὰ παιγνίδια! τί κῆπους διὰ νὰ καταβαίνουν ὅταν εἶνε καλὸς ὁ καιρός! τί ὑψηλὰ δώματα, διὰ νὰντικρύζουν ἀπὸ μακρὰν τὴν θάλασσαν καὶ τὰ βουνά! τί μεγάλα παράθυρα διὰ νὰ βλέπουν ἔξω ὅταν βρέχῃ καὶ ὅταν χιονίζῃ! . . Ἄ, νὰ εἶσαι βεβαία, ἐξοχή μου, ὅτι κ' ἐδῶ θὰ εἶνε ἐπίσης εὐτυχῆ τὰ παιδία.

Ἀλλὰ πάλιν, μὴ νομίσῃς ὅτι εἶνε ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστα! μὴ φοβηθῇς ὅτι θά σε ξεχάσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πόλεως! Ὄχι! ὄχι! Θὰ σ' ἐνθυμοῦνται πάντοτε, καλὴ ἐξοχή, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θά σ' ἐπισκέπτωνται. Καὶ ὅταν πάλιν ἔλθῃ ὁ καιρός, νὰ ἰδῇς μὲ τί χαρὰν θὰ ἐπιστρέψουν, νὰ ζήσουν πάλιν πλησίον σου, νά σε ἀπολαύσουν. Χαῖρε ἐξοχή!

Ἀθηναῖος.

Εἶδα εἰς μίαν ἐφημερίδα τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς ἐρωτᾷ ἕνα μαθητὴν ἀμελέστατον:

— Πῶς λέγεται γαλλιστὶ τὸ χειρότερος;

Ὁ μαθητὴς δὲν ἀπαντᾷ τίποτε. Ὁ καθηγητὴς θυμόνει καὶ φωνάζει πολὺ δυνατά:

— Μὰ ποτέ σου λοιπὸν δὲν ἠξεύρεις μάθημα; Pire, ἀμελέστατε, pire!

— Μπούμ! ἀπαντᾷ ἔντρομος ὁ μαθητής.

* * *

Οὔτε ἡ εὐτυχία σου θὰ εἶνε ποτὲ ὅση ἤλπισες, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ δυστυχία σου ὅση ἐφοβήθης.

Φ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 301].

Κάθε φορὰν λοιπὸν ποῦ ἀνήρχετο ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας ἀπεκόμιζε πλῆθος φωτογραφιῶν. Πότε κανὲν τοπίον νέον, πότε κανὲν φυτὸν παράδοξον, πότε κανένα ἰχθὺν ἢ κανὲν ὄστρακον ἄγνωστον, μεταξὺ τῶν τόσων γνωστῶν . . .

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀφ' οὗ ἐξήντλησεν ὅσας πλάκας ἔφερε μαζί του, ἔκαμε σημεῖον νὰ τον ἀνελκύσουν. Ἐπανεῖδε λοιπὸν τὸ φῶς, ἀσθενὲς ὀλίγον, ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης,— ἀλλὰ πόσον γλυκὺ διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ὁποίους ἀρκετὰ εἶχε κουράσῃ τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου καὶ αἱ ἀστραπαὶ τοῦ λαμπτῆρός του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΜΙΑΣ ΜΟΥΡΟΥΝΑΣ

Ἡ ὑποβρύχιος ἐξερεύνησις τοῦ Ἰωάννου Μαντζουράνα διήρκεσε περίπου μίαν ὥραν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ Ἄνθιμος Μαὲς διηύθυνεν ἐπάνω τὴν ἁλιείαν τῶν μουρουνῶν. Ὁλόκληρον δρᾶμα ἡ ἁλιεία αὐτή,— δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς.

Πρᾶξις πρώτη.— Αἱ λέμβοι ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἀπομακρύνονται ἑκατοντάδας τινὰς μέτρων. Ἑκάστης λέμβου ἐπιβαίνουν ἄνθρωποι στυγνοί, κατηφεῖς, σιωπηλοί, χειρονομοῦντες ὑπόπτως καὶ ἑτοιμάζοντες κάτι πράγματα ἀπαίσια . . . Εἶνε οἱ ραδιοῦργοι τοῦ δράματος. Κάθε ραδιοῦργος εἶνε ὡπλισμένος μὲ δύο καλαμίδας ἁλιευτικὰς καὶ κάθε καλαμίς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς τριχιᾶς, ἡ ὁποία ἐμβαπτίζεται ὑπούλως εἰς τὸ ὕδωρ, φέρει ἀπὸ ἓν ἰσχυρὸν ἄγκιστρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συστρέφεται καὶ ἀγωνιᾷ τὸ δόλωμα, ἕνα δυστυχισμένον

ψαράκι . . . Οἱ ραδιοῦργοι ἀρχίζουν καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ σκοτεινὸν των ἔργον καὶ στήνουν διὰ κάθε ἀθῶαν μουρούναν ἀπὸ μίαν παγίδα δεξιᾷ, καὶ ἀπὸ μίαν παγίδα ἀριστερᾷ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πλοκὴ τοῦ δράματος.

Πρᾶξις δευτέρα.— Αἱ μουροῦναι μὲ τὰς ὑποπρασίνους ράχεις καὶ τὰς ἀργυροειδεῖς κοιλίας, εἶνε λαμπραὶ καὶ πολυτιμώταται μητέρες. Φανταστῆτε ὅτι καθεμία γεννᾷ περισσότερα ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια ὠῶν, εἰς τρόπον ὥστε τῇ εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ἡ μητέρα-μουροῦνα, μάλιστα ὅταν εἶνε νέα, ἔχει ἓν μέγα καὶ φοβερώτατον ἐλάττωμα: τὴν λαιμαργίαν. Δι' αὐτὸ ρίπτεται εἰς ὅ,τι βλέπει καὶ το καταβροχθίζει· καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰς κοιλίας τῶν μουρουνῶν εὑρίσκει τις ὀλίγον ἀπ' ὅλα· ἀκόμη καὶ τεμάχια ξύλων, ἀκόμη καὶ ναυτικὰ ὑποδήματα! Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι διὰ νὰ το χάψουν τὸ κάθε τι, πρέπει νὰ κινῆται. Αὐτὸ τὸ ἠξεύρουν καλὰ οἱ ραδιοῦργοι, καὶ καθεὶς κινεῖ τὰ δύο του ἀγκίστρια ὅσον εἰμπορεῖ. Σχεδὸν συγχρόνως μία μουρούνα κατατίνει τὸ πρὸς τὰ δεξιᾷ, καὶ μία ἄλλη τὸ πρὸς τὰ ἀριστερᾷ. Αἰ δυστυχεῖς! Ἐν ᾧ ἤθελαν νὰ ψαρεύσουν, τὰς ἐψάρευσαν. Τώρα σπαράζουν καὶ αἱ δύο. Εἶνε πραγματικῶς τὸ σπαρακτικώτερον μέρος τοῦ δράματος!

Πρᾶξις τρίτη.— Ἡ λύσις ἐπέρχεται πάντοτε αἱματηρά . . . Τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου, τί θὰ κάμῃ; Θὰ ὁμιλήσῃ. Διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ λοιπόν, ἐκεῖνος τοῦ κόπτει ἀμέσως τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ρίπτει εἰς ἕνα βαρέλι. Διὰ τὰ ἐγκλήματά του θάνταμειφθῇ κατόπιν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γλωσσῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον, τὸν κύριόν του. Δυστυχὲς θῦμα! Ἀφ' οὗ ἐξησφάλισαν πρῶτα τὴν σιωπήν σου, τώρα θά σε φονεύσουν! . .

Πέριξ τραπέζης κάθηνται τρεῖς δήμιοι, ὡπλισμένοι μὲ μεγάλας μαχαίρας. Ἡ μουροῦνα τρέμει, φρίσσει, κτυπᾷ τὴν οὐράν, συστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ ποῦ νὰ σωθῇ! Ἰδού, ὁ πρῶτος δήμιος τῇ κατέφερε τὸ πρῶτον πλῆγμα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἀπεχώρησε σχεδὸν τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ σῶμα . . . Κατόπι διαβιβάζει τὸ θῦμα εἰς τὸν συνένοχόν του, ὁ ὁποῖος τελειόνει τὴν ἀποκεφάλισιν, ἀνοίγει τὴν κοιλίαν, ἐξάγει τὰ ἐντόσθια καὶ ρίπτει τὸ ἦπαρ εἰς ἄλλο βαρέλι. Φοβερόν! Ὁ τρίτος, σκληρότερος ὅλων, σχίζει τὴν μουρούναν ἀπὸ πάνω ἕως κάτω καὶ ἐξάγει τὴν ἄκανθαν, δηλαδὴ τὸ ψαροκόκκαλον. Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὰ παθήματα τῆς μουρούνας. Οἱ δήμιοι τὴν παραδίδουν εἰς τὸν ἀρχηγόν των, ὁ ὁποῖος ἢ θά την ἁλατίσῃ (καὶ θὰ γίνῃ μουρούνα παστή) ἢ θά την ἐκθέσῃ εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας (καὶ τότε θὰ γίνῃ μουρούνα ἡλιόκαυτη ἢ ξηρὰ) ἢ θά την κρεμάσῃ ἐπάνω ἀπὸ δυνατὴν πυρὰν — καὶ τότε θὰ γίνῃ μουρούνα καπνιστή. Αὐτὴ εἶνε πλέον ἡ λεγομένη κάθαρσις τοῦ δράματος. Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ λαιμαργία ἐτιμωρήθησαν μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ τὸ δρᾶμα ἐτελείωσεν.

Ἀκριβῶς εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς Μαντζουράνας διαδραματιζομένην, ὁ Ἰωάννης ἀνέδυσεν ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ὡς τις θεὸς τῆς μυθολογίας, κεκαλυμμένος ὑπὸ φυκῶν καὶ ὀστράκων, τὰ ὁποῖα τὸν εἶχον πάρῃ ἐκεῖ-κάτω διὰ κανένα βράχον καὶ ἐκόλλησαν ἐπάνω του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δεύτερος δήμιος ἤνοιγε τὴν κοιλίαν μιᾶς πελωρίας μουρούνας καὶ ἐξῆγεν ἐκεῖθεν ἀτάκτως ἕνα σωρὸν παραδόξων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἄπληστος ἰχθὺς εἶχε καταβρόχθίσῃ. Ἐξαφνα ἦλθεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ κάτι τι ὡς δέμα, ὡς κουβάρι, χρώματος πρασίνου.

«Ἴδὲς ἐκεῖ τί πῆγε καὶ κατάπιε τὸ διαβολόψαρο!» ἐφώνησε.

Καὶ λαβὼν διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, ἀνύψωσε πρὸς ἐπίδειξιν τὸ μικρὸν πράσινον δέμα.

«Ναί, ναί, αὐτὰ εἶνε!» (309, 6'.)

Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἐξαγάγῃ τὸ κράνος του μὲ τὸν κυκλώπειον ὀφθαλμόν, ἐστράφη πρὸς τὸν ἁλιέα, ἐκύτταξε τὸ εὕρημα καὶ μίαν μόνην λέξιν εὗρε νὰ εἴπῃ:

«Μπρέ!»

Κατόπιν ὥρμησε καὶ ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ πράσινον δέμα, ἐν ᾧ ἡ ἔκπληξις, ἡ ἀμφιβολία, ἡ θλῖψις, ἡ ἀπόγνωσις, ἐζωγραφήθησαν διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον ἔγινε διαμιᾶς κάτωχρον.

«Ναί, ναί, αὐτὰ εἶνε!» εἶπε κυττάζων ὡς ἠλίθιος τοὺς ἀνθρώπους του, οἱ ὁποῖοι τὸν περιεστοίχισαν ἀποροῦντες καὶ ἀνοίγοντες μάτια καὶ στόματα, ὡς μουροῦναι συλλαμβανόμεναι ὑπὸ ἀγκίστρου...

Ναί, ναί, ἦσαν ἐκεῖνα . . . τὰ πράσινα γάντια τὰ ὁποῖα εἶχε πάρῃ μαζί του ὁ ἀδελφός του Πέτρος . . . τὰ οἰκογενειακὰ γάντια . . . τὰ χειρόκτια τὰ φέροντα τὸ οἰκόσημον τῶν Μαντζουρανῶν! . . Ἐννοεῖτε τώρα διατί ἐξεφώνησεν ἐκεῖνο τὸ «Μπρέ!»; Φαντάζεσθε τὴν θύελλαν τῶν ὀλιβέρων σκέψεων καὶ τῶν ἀπαισίων ὑπονοιῶν, ἡ ὁποία, ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνῃ ἐξερράγη εἰς τὸ δυστυχὲς κρανίον τοῦ Ἰωάννου;

«Μὰ τί σημαίνει αὐτό; ἐψιθύριζε. Μήπως ὁ ἀδελφός μου ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ;! Μήπως ἐπνίγη;! Μήπως τὸν κατεβρόχθισε τὸ ἀδηφάγον αὐτὸ τέρας;! Μήπως ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρον Μαντζουράναν δὲν μένει πλέον ἄλλο τίποτε, ἀπὸ αὐτὰ τὰ γάντια;!»

Καὶ τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἐρωτηματικὰ μαζὶ μὲ τὰ θαυμαστικά, ἐξηκολούθουν νὰ πίπτουν καὶ νὰ διασταυροῦνται ὡς κεραυνοὶ μέσα εἰς τὸ καταιγιζόμενον κρανίον του. Ὁ Ἰωάννης ὑπερηγάπα, ἐλάτρευε τὸν Πέτρον. Ὦ, τί πένθιμον, τί σκληρὸν καὶ αἰνιγματῶδες ἦτο τὸ μήνυμα, — μολονότι πράσινον! — τὸ ὁποῖον τοῦ ἔστελλεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μουρούνας!

Ὁπωσδήποτε, ἐσπόγγισε μὲ στοργὴν τὰ γάντια, τὰ ὁποῖα εἶχε ξεδιπλώσῃ, τὰ ἐδίπλωσε πάλιν, τὰ ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ θυλακιόν του, ἐξέβαλε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς στολῆς του, καὶ ἀπῆλθεν ἀνήσυχος καὶ συγκεκινημένος, νὰ εὕρῃ τὸν Ἄνθιμον Μαὲς διὰ νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ διατρέξαντα.

Εὗρε τὸν Ὁλλανδὸν ἐπιθλέποντα τὴν ἐκφόρτωσιν μιᾶς λέμβου μὲ μουρούνας. Ἡτοιμάσθη νὰρχίσῃ τὴν διήγησίν του... ἀλλὰ ποῦ; Αἰφνιδία ἀνέμου ριπή, μ' ἕνα ἀπαίσιον βρυχηθμόν, προσέβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πλοῖον ἰσχυρῶς ἐκ τοῦ πλαγίου, καὶ το ἔκλινεν ἀποτόμως μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων.

Πατατράκ! Οἱ ἄνθρωποι ἔπεσαν κάτω, αἱ μουροῦναι ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ οἱ μὲν ἁλιεῖς ἐσηκώθησαν πάλιν, ἀλλ' αἱ μουροῦναι . . . καληνύκτα γι' αὔριο! . . Ὁ πλοίαρχος ἤρχισε νὰ ἐκτοξεύῃ βλασφημίας, νὰ ὀρύεται διαταγάς, νὰ σφίγγῃ τοὺς γρόνθους, νὰ τρίζῃ τοὺς ὀδόντας, νὰ κτυπᾷ τοὺς πόδας. Οἱ ναῦται ἐξετέλουν ὅσον ἠδύναντο τὰς διαταγάς. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχόν των, ἐμαίνετο καὶ ἡ τρικυμία. Μιὰ ἀνέβαινεν ἡ θάλασσα καὶ μιὰ κατέβαινε.

Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐταλαντεύετο χαμηλά, μὲ μικρὰ κύματα, ὡς διὰ νὰ πάρῃ φόραν, ἐξαίφνης ὑψοῦτο ὡς βουνὸν εἰς τοὺς αἰθέρας, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο ὡς κοιλὰς εἰς τὴν ἄβυσσον. Τὸ πλοῖον, χωρὶς ἱστία τώρα, ὅμοιον πρὸς σκελετὸν πελωρίου κήτους, ἠκολούθει τὸ κῦμα πότε εἰς τὰ ὕψη καὶ πότε εἰς τὰ βάθη. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξηρθροῦτο, ὡς νὰ παρέλυεν, εἰς ἑκάστην ἀνάβασιν καὶ εἰς ἑκάστην πτῶσιν. Καὶ ὁ ἄνεμος ἔπνεε μανιώδης, καὶ ἡ θάλασσα ἀνεπήδα ὡς τρελή, καὶ ὁ οὐρανὸς ἔγινε διαμιᾶς μαῦρος, χαμηλός, βαρύς . . .

Ὁ πλοίαρχος Μαὲς ἐξηκολούθει νὰ βλασφημῇ καὶ νὰ διατάσσῃ. Οἱ ναῦται, φροντίζοντες πολὺ περισσότερον διὰ τὸ πετσί των παρὰ διὰ τὸ πλοῖον, ὑπήκουον τυφλῶς. Ὁ δὲ Ἰωάννης Μαντζουράνας, ἐν τῷ κινδύνῳ ὁ ὁποῖος ἠπείλει τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν ζωήν του, δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ μόνον τὰς φωτογραφίας του καὶ τὰς μηχανάς του.

Κατῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἐφορτώθη εἰς τὴν ράχιν τὸ κιβώτιον μὲ τὰς πλάκας, καὶ εἰς τὸ στῆθος τὴν φωτογραφικήν του μηχανήν, καὶ εἶπεν :

— Ἢ θὰ τὰ σώσω ὅλα, ἢ θὰ χαθῶ μαζί τους !

(Ἕπεται συνέχεια).

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Αἰμὲ Ζιρών*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΑΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΕΚΟΥΕΝ

[Φίλος ἀγαπητὸς τῆς «Διαπλάσεως» σπουδάζων ἤδη ἐν Γενεύῃ, μᾶς ἀπέστειλεν ἐν μεταφράσει τὴν κατωτέρω συγκινητικωτάτην διήγησιν, ἐκ τῶν Ἀναμνήσεων τῆς Κυρίας Καμπάν, τῆς δισυθυτερίας τοῦ Ἐκουέν, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόσος λόγος εἰς τὸν «Ἀκόλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος». Ἡ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορήματος εἶχε βεβαίως ὑπ' ὄψει της τὴν σελίδα ταύτην, ὅταν ἔγραφε τὰ περὶ τῆς Βαβέττας καὶ τῆς ἀκακίας της. Οἱ ἀναγνῶσται μας, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον θὰ ἀκούσουν τὴν διήγησιν τῆς Κυρίας Καμπάν, θὰ μάθουν ἐξ αὐτῆς καὶ τοῦτο : ὅτι ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ μυθιστορήματός μας εἶνε πισταὶ καὶ αὐθεντικαί, στηριζόμεναι ἐπὶ ἱστορικῶν μαρτυριῶν.]

Ἠθέλησα νὰ δώσω, εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦ Ἐκουέν, δεῖγμα τιμῆς ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν μαθήτριαν ἐκείνην, ἥτις θὰ ἦτο διαρκῶς γλυκεῖα, ἀκούραστος καὶ ὑποχρεωτικὴ πρὸς τὰς συμμαθητρίας της, ἥτις θὰ ἔτρεφε σέβας πρὸς τοὺς ἀνωτέρους της καὶ θὰ ἐδείκνυεν ἐπιείκειαν καὶ καλωσύνην πρὸς τοὺς κατωτέρους της. Καθ' ὡρισμένην ἡμέραν, ἡ κρινομένη ἀξία τῆς τιμῆς, ὡς κάτοχος τῶν ἀνωτέρω προτερημάτων, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φυτεύσῃ ἓν δένδρον εἰς τὸν κῆπον τῆς Σχολῆς, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Κυριῶν καὶ τῶν μαθητριῶν. Τίποτε ἁπλούστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναμοιβήν ! καὶ ὅμως μοὶ ἀφῆκεν ἀνεξαλείπτους ἀναμνήσεις ...

Μεταξὺ τῶν νεανίδων τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Παρθεναγωγείου τοῦ Ἐκουέν, ὑπῆρχε μία μαθήτρια, τῆς ὁποίας ἡ καλωσύνη, ἡ γλυκύτης καὶ ἡ εὐγενὴς συμπεριφορά, διεκρίνοντο μεταξὺ ὅλων. Δὲν ἦτο διόλου εὔμορφη, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία της ἦτον τόσον γλυκεῖα, τὸ διαυγές της βλέμμα εἶχε κάτι τι τόσον μελαγχολικόν, καὶ ἡ χάρις της ἦτο τόσον ἐλκυστική !

Ἔτυχε τῆς περὶ ἧς εἶπον ἀμοιβῆς, καὶ ἐξέλεξε μίαν ἀκακίαν, τὸ προσφιλές της ἄνθος, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε καὶ ἐπαλλιέργει καθημερινῶς.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν της ἀπεσύρθη πλησίον τῶν γονέων της, εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀλλὰ ἐκεῖ προσελήφθη ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας. Δυστυχῶς οὔτε αἱ φροντίδες τῆς μητρός της, οὔτε ἡ ἀφοσίωσις τῆς οἰκογενείας της, τὴν ἔσωσαν ! Ἡ ἀσθένεια ηὔξανεν. Ἡ νεᾶνις δὲν παρεπονεῖτο ποτέ· ἐν τούτοις ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι ἤθελε κάτι νὰ ζητήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα. Τὴν ἠρώτησαν καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως :

«Εἴμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου, ἡ ἀκακία μου θὰ εἶνε ἀνθισμένη, ἄχ ! πόσον θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν εἶχα ἕνα κλαδί !»

Ἂν καὶ ἡ ἐξοχὴ εὑρίσκετο μακρὰν τοῦ Ἐκουέν, μετ' ὀλίγας ὥρας τῆς ἔφεραν ἕνα ὡραῖο ἀνθισμένο κλαδὶ ἀκακίας. Ὦ ! εἶχον δίκαιον νὰ σπεύσουν ! μετ' ὀλίγον ἡ νεᾶνις ἐξέπνευσε, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της τὸν κλάδον τοῦ ἀγαπητοῦ της δένδρου.

Ἀθῶον πλάσμα ! τὶ θησαυρὸν προτερημάτων εἶχες ! καὶ τὶ συγκινητικὴ ἡ συναίσθησις . . . νὰ γοητεύσῃς τὸν θάνατον μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς καλωσύνης σου!

[Μετάφρασις Κ. Α.]

Madame CAMPAN

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἂς ἐνθυμῆται κάθε Λαίμαργο Γατάκι καὶ παιδάκι, τί ἔπαθεν ἡ γάτα τοῦ μύθου : Ἔγλυφε τὴν ρίνην καὶ ἔπινε. . . . τὸ αἷμα τῆς γλώσσης της !

Τὸ Δελφίνι τὸ ὁποῖον ἐμάγευσεν ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίονος ἦτο Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου, ὑποθέτω. Ἀλλὰ καὶ Δελφὶν τοῦ Ἰονίου ἂν ἦτο θὰ ἐμαγεύετο ἐπίσης. Ἡ θεία μουσικὴ μαγεύει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Ἂν πρόκειται νὰ εἶνε κανεὶς λίθος, καλλίτερα νὰ εἶνε Λίθος τῆς Ὑποψίας παρὰ Λίθος Προσκόμματος. Ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ εἶμαι λίθος. . . πολύτιμος.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Γνωρίζετε τὸ περίφημον πρόβλημα τοῦ ζατρικίου. Κάποτε ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἔπειτα ὑπάρχει καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἀλγέβρας, βεβαίως δὲ θὰ τὸ ἔχετε συναντήσῃ, ὅσοι εἶσθε προχωρημένοι εἰς τὰ μαθηματικά.

Λέγεται, ὅτι ὁ σοφὸς Πέρσης, ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τὸ παιγνίδιον, ἐζήτησεν ὡς ἀμοιβὴν ἀπὸ τὸν Σάχην τῆς Περσίας δύο κόκκους σίτου. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τὸ ποσὸν τοῦτο νὰ διπλασιάζεται συνεχῶς ἐφ' ἑκάστου τετραγώνου τοῦ ἄβακος, μέχρι τοῦ ἑξηκοστοῦ τετάρτου (διότι ὁ ἄβαξ τοῦ ζατρικίου διαιρεῖται εἰς 64 τετράγωνα.)

Ὁ Σάχης ἐμειδίασε περιφρονητικῶς διὰ τὸ εὐτελὲς τῆς ἀμοιβῆς. Ἀλλ' ὅταν οἱ οἰκονομολόγοι τοῦ Βασιλείου ἔκαμαν τὸν λογαριασμόν, εἶδον ὅτι δὲν θὰ ἤρκουν διὰ τὴν καταβολὴν τόσου σίτου ὅλαι αἱ σιταποθῆκαι ὄχι μόνον τῆς Περσίας, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς γῆς !

Διὰ νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα, πρόκειται νὰ διπλασιασθῇ τὸ 2 ἑξηκοντατέσσαρας φορές, (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128 κτλ.) καὶ κατόπι νὰ προστεθοῦν τὰ ἑξηκοντατέσσαρα αὐτὰ γινόμενα. Ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τὰ μαθηματικὰ ἄλλαι μέθοδοι, διὰ τῶν ὁποίων ἀποφεύγονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ πολυπλασιασμοί καὶ αἱ προσθέσεις. Εἰς τὴν κατωτέραν Ἀλγεβραν π. χ. τὸ πρόβλημα λύεται τῇ βοηθείᾳ τῶν «λογαρίθμων» καὶ προκύπτει ὁ ἀριθμὸς 18 συνοδευόμενος ἀπὸ δεκαοκτὼ μηδενικά, (δηλαδὴ ἔχομεν 18 πεντάκις ἑκατομμύρια.)

Τὸ ἐξαγόμενον ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀκριβές, εἰμὴ κατὰ προσέγγισιν. Διὰ τοῦτο ἐσχάτως ἕνας φίλος τῆς Διαπλάσεως ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἔλαβε τὴν ὑοπιμονὴν νὰ κάμῃ χωριστὰ ὅλας τὰς πράξεις καὶ νὰ εὕρῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμόν, ἀπὸ τῶν πεντάκις ἑκατομμυρίων, μέχρι τῶν μονάδων (διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῇ ὁ καϊμένος ὁ ἐφευρέτης . . .)

Διπλασιάσας τὸν 2 ἐπὶ 64 φορές, εὗρεν ἑξηκοστὸν τέταρτον ἀριθμὸν τὸν ἑξῆς:

9, 220, 364, 661, 971, 220, 528.

Προσθέσας δὲ κατόπι καὶ τὰ 64 μερικὰ γινόμενα, εὗρεν ὁλικὸν ἄθροισμα :

18, 440, 928, 681, 641, 239, 115

δηλαδὴ τόσους κόκκους σίτου ἀκριβῶς θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἐφευρέτης τοῦ ζατρικίου . . . ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τους λάβῃ.

Ἀλλ' ἂν ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης ἔκαμε κανένα λάθος ; Ναί μὲν εἶνε ὑπομονητικώτατος λογιστὴς καὶ στατιστικός, καθὼς φαίνεται. Ἀλλὰ τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινον . . . Εἰμπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὰς πράξεις καὶ νὰ μας εἰπῆτε ἂν ὑπάρχῃ λάθος ; Θὰ ἦτο μία καλὴ ἄσκησις πολυπλασιασμοῦ καὶ προσθέσεως.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλάκης εἰσῆλθεν ἐσχάτως ὡς βοηθὸς εἰς ἓν Φαρμακεῖον.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν φαρμάκων, δίδων αὐτὰ πρὸς τὸν πελάτην καὶ λαμβάνων τὰ χρήματα προσθέτει ὑποκλινόμενος :

— Εὐχαριστῶ ! καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαν !

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὄπυχο Δοράκι.

* * *

Τεχνολογία.

— Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ βασιλεύς ;

— Ἐπίθετον !

— Μπᾶ ; μήπως σχηματίζει τρία γένη ;

— Βέβαια : ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, τὸ βασιλόπουλον ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀργυναύτου

* * *

Σκέψις τοῦ *Ἀραπάκου*, ἀναγινώσκοντος εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅτι «εἰς χεῖρας λαθρεμπόρου τινὸς κατεσχέθησαν ἑκατὸν σάκκοι ζαχαρέως»

— Πῶ, πῶ, τί χειροδύναμος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ λαθρέμπορος ! Νὰ κρατῇ, λέει, 'στὰ χέρια του ἑκατὸν σακκιὰ ζάχαρι !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τσιώ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

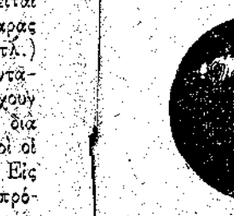

Ὁ ΦΙΛΟΣ μου . . . ὁ φίλος μου . . . — ἕνας φίλος μου τελοσπάντων, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ τὸ παλαιόν του ψευδώνυμον,— ἀπεφάσισε νὰ το ἀλλάξῃ καὶ νὰ ὀνομασθῇ *Νικηφόρος ὁ Βρυέννιος*. Καὶ ἰδοὺ διὰ ποίαν αἰτίαν : Ἔχει ἕνα θεῖον, πολὺ σοφὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τοῦ χαρίζει τὰς συμβουλάς του καὶ τὰ βιβλία του — συμβουλὰς πολυτίμους καὶ βιβλία ἐκλεκτά. Μεταξὺ αὐτῶν τοῦ ἐχάρισεν ἐσχάτως καὶ τὰ Ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸν Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν. Τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν φίλον μου αὐτὸ τὸ μέγα καὶ θαυμάσιον βιβλίον ! Εἰς αὐτὸ εἶδε καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Νικηφόρου τοῦ Βρυεννίου, ὁ ὁποῖος, ἐν ᾧ μίαν φορὰν τοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ φονεύσῃ εὐκολώτατα τὸν ἐχθρόν του, τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀλέξιον τὸν Κομνηνόν, δὲν τὸ ἔκαμεν *ἀπὸ γενναιοφροσύνην*. Ὁ Σολωμὸς εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ ἕνα ποίημα μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν. Ἀδιάφορον ὅμως ! Ὁ φίλος μου τὸ ἠθάνθη ὡς νὰ εἶχε γραφῇ, ὡς νὰ τὸ εἶχεν ἀναγνώσῃ. «Ὁ Νικηφόρος ὁ Βρυέννιος ἀναστήθηκε μέσα μου — λέγει,— ὅπως εἰς τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Σολωμοῦ. Λοξάζω τέτοιους ἀνθρώπους καὶ εὐχαριστῶ τὸν θεῖόν μου ποὺ μοῦ τους ὑποδεικνύει. Μεγαλόνω κ' ἐγὼ μαζί τους ἔξαφνα ! Ἂν τὸ γράμμα μου αὐτό, ἀγαπητή μου Διάπλαση, δὲν εἶναι ἀποδεξεῖς τοῦ πόσος ἤμουν πρὸ τινος καὶ πόσος εἶμαι σήμερα, τότε νὰ μὴ δεχθῇς τὸ νέον μου ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον θέλω νὰ σοῦ γράψω, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μου ἀγαπητοὺς συναδέλφους καὶ συνδρομητάς σου». Ἐγὼ νὰ μὴ το δεχθῶ ; Θεὸς φυλάξοι !

Ἐτελείωσε καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ζωγραφικῆς. Τί πολλὰ σχέδια ποὺ ἔλαβα καὶ τί ὡραῖα ! . . . Τώρα περμένετε τὴν κρίσιν.

Καὶ πάλιν, ἀγαπητὲ *Κόντε Ραπανάκη*, δύο γράμματά σου ἔχω ἐνώπιόν μου, ἓν ἀπὸ τὰς 7 καὶ ἄλλο ἀπὸ τὰς 15 Σεπτεμβρίου. Καὶ τὰ δύο εἶνε τόσον χαριτωμένα, τόσον τρυφερά, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχω τέσσαρα.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλπίζω νὰ μή με παρεξηγήσῃς, καὶ νὰ μὴ φανταισθῇς ὅτι γίνεσαι ὀχληρός, ἐπειδὴ . . . μοῦ γράφεις ἕνα γράμμα κάθε ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἡ *Ἶρις* μοῦ γράφει ὅτι φαρεύει μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*. Μίαν ἡμέραν ἔπιασαν καὶ ἕνα ψάρι μεγάλο, τὸ ὁποῖον ἠτοιμάζοντο νὰ μοῦ στείλουν. Ἀλλὰ τρέχει ἔξαφνα ὁ λαίμαργος *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* καὶ, μετὰ κραταιὰν μάχην, τοὺς το τρώγει. Ὁρίστε πράγματα!

Ἔχει πάρα πολὺ δίκαιον ὁ πατήρ σου, ἀγαπητή μου *Αἰθιοπίς*, νὰ εἶνε αὐστηρὸς εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ νὰ θέλῃ νὰ μὴ γράφῃ τις ὅ,τι θράσῃ ἀλλὰ μὲ σκέψιν καὶ μὲ προσοχήν. Σοῦ εἶπεν ἀκριβῶς, ὅ,τι θὰ σου ἔλεγα καὶ ἐγώ, ἂν μ' ἐρωτοῦσες.— Χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς τακτικά.

Συγκινητικώτατον τὸ ἐπεισόδιον τοῦ μικροῦ Θεσσαλοπαιδος, ἀγαπητὴ *Πυθία*. Ἀλήθεια λοιπόν, ὁ τάφος τοῦ ἀνωνύμου ἐκείνου στρατιώτου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ κύριος Φαίδων, εἶνε τώρα περιποιημένος ; Χαίρω πολύ, ἂν μάλιστα, καθὼς ὑποθέτεις, ἡ περιποίησις ὀφείλεται εἰς εὐαισθήτους συνδρομητάς μου . . .

Κατ' αὐτὰς ὁ τροχιόδρομος τοῦ Φαλήρου ἐπλάκωσε καὶ κατεσύντριψεν ἕνα δυστυχῆ ἐργάτην. Καὶ ποῖος νὰ τύχῃ εἰς τὴν σπαρακτικὴν αὐτὴν σκηνήν ; Ἡ *Χρυσῆ Ἀκτίς* ! Ὦ, μὲ τὶ πόνον ψυχῆς μοῦ τα περιγράφει !

Πόσον ἐλυπήθην κ' ἐγὼ τὸ καϊμένο τὸ Ποντσάκι σας, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* ! Δέν το ἐγνώριζα βέβαια, ἀλλ' ἀπὸ τὴν περιγραφήν σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποὺ του εἶχες, ἐνόησα ὅτι ἦτο θαυμάσιον σκυλάκι. Εἴθε νὰ ἔρθῃ ἄλλο ὁμοιόκαλο καὶ τὸ νέον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς πρὸς ἀντικατάστασιν.

Εἶμαι τῆς ἰδέας, *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, χωρὶς ἀνάγκην. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μ' ἐζωγράφισες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ τὸν *Ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα*. Θὰ μάθῃς ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Πηγαίνει δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰς Πάτρας ἡ ἀγαπητή μου *Δέα*. Καὶ μὲ μίαν χαράν ! Φανταστῆτε ὅτι θὰ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς τὴν *Ταναγραίαν Κόρην*, μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀλληλογραφίαν χάρις εἰς ἐμέ. . .

Ἐκ τῶν ψευδονύμων ποὺ μου προτείνεις, *Εὐγενὴς Ψυχή*, αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ δικαιολογεῖς καὶ τώρα καὶ πάντοτε. Γράφε μου συχνά.

Τόσον τὴν συγκινεῖ ἡ ὑψηλὴ ἰδέα τῶν Συλλόγων τὴν φίλην μου *Φιλέργον Χελιδόνα*, ὥστε «τῆς ἔρχεται νὰ κλαίῃ.» Φαντάζομαι λοιπὸν μὲ τί ζῆλον θὰ ἐργασθῇ «φ' οὗ εἶνε «φίλεργος» καὶ τόσον ἐνθουσιασμένη ! . .

Τὶ ἰδέα πάλιν αὐτὴ τῆς φίλης μου *Ἀγκύρας τῆς Φιλίας* ! Θὰ συνεννοηθῇ μὲ ὅλας τὰς Ἀγκύρας πρὸς ἵδρυσιν ἑνὸς Συλλόγου, ὁ ὁποῖος θὰ ὀνομασθῇ «Σύλλογος τῶν Ἀγκυρῶν» Πῶς σᾶς φαίνεται ; Εἶνε δὲ κατενθουσιασμένη ἡ *Ἀγκυρα τῆς Φιλίας* ἀπὸ τὴν γνωριμίαν τῆς *Λύρας τοῦ Ἀρίονος*, μὲ τὴν ὁποίαν συνηντήθη εἰς τὸ Σχολεῖον.

Μά, σου ἀπήντησα, *Φιλελεύθερε Λεμήσσιε*, ὅτι κ'πριακὰ γραμμαρίσημα δὲν δέχομαι, διότι δὲν τὰ ἐξαογυρώνουν ἐδῶ. Φίλησέ μου τὴν *Ἐλεῖδα τῆς Εὐλογίας* καὶ εἰπέ της νὰ μου γράψῃ

Ποιητὴν Πνεῦμα, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Τὰ ψευδώνυμόν σου δεκτόν. Γράφε μου.

— Ταῦτα καὶ πρὸς τὸ *Παρατσούκλι*.

Ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶχα μίαν θείαν, *θέα τοῦ Ζαππείου*, νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ μου φέρνῃ χρυσᾶ ὡρολόγια· πῶς ;

Ὄχι νὰ μὴ λυπήσαι, *Γαλανὴ Ἐλληνοσόλα*, ἂν δὲν ἠμπόρεσες νὰ δώσῃς ἐξετάσεις ἐφέτος. Τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν σου· ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς καμμίαν τύψιν. Ἔπειτα ἔχεις καιρὸν νὰ δώσῃς ἐξετάσεις καὶ τοῦ χρόνου· δὲν εἶν' ἔτσι ;

Μοῦ ἤρεσε πάρα πολὺ ἡ φράσις σου, *Καρδερίνα*, ὅτι· «τὸ καλοκαῖρι ἐμάζευσες ὅσον ἠμποροῦσες περισσοτέραν ὑγείαν καὶ δύναμιν, διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ χειμῶνος.» Χαίρω δὲ πολὺ ποὺ φαίνεσαι τόσον εὐτυχής, ἐπειδὴ ἀρχίζουν πάλιν τὰ μαθήματα. Τὰ ἴδια μοῦ γράφει καὶ ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς*.

Ἄ, *Ἀγνώστιος Τόχη*, τὸ «σήμερον καὶ τὸ αὔριον» δὲν εἶνε καλὴ μέθοδος. Βλέπεις; ἐπέρασε ὁλόκληρος μὴν χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃς, χωρὶς νὰ μου γράψῃς οὔτε μίαν φοράν. . . Κάμνεις πολὺ καλὰ ποὺ μου στέλλεις πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις διὰ νὰ ἐκλέγω. Ὅσῳ περισσοτέρας στέλλεις κανείς, τόσῳ μεγαλητέραν ἐλπίδα ἔχει, ὅτι κάποια θὰ δημοσιευθῇ.

Ὁ ἀγαπητός μου *Φασαρίας* (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὴν Δέσμην τῶν Μ. Μυστικῶν) διὰ νὰ διαβιβασθῇ μία τοῦ πληροφορία ἐπλήρωσε 50 λεπτά, τὰ ὁποῖα διεβιβάσθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Τὸν εὐχαριστῶ πολύ.

Βλέπεις λοιπὸν πόσον εὔκολον ἦτο νὰ γίνῃς φίλη μου, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας* ; (σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς) ἂν μάλιστα μοῦ γράψῃς συχνά, δὲν θὰ ἔχῃς κανένα λόγον πλέον νὰ ζηλεύῃς τὰς φίλας σου διὰ τὴν φιλίαν μου.

Θαυμασία ἡ ἰδέα σου, *Ἄνθος τῶν Ἀλπεων!* Θὰ σοῦ στείλω τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς ἄλλου φίλου μου, ὁ ὁποῖος σπουδάζει εἰς τὴν Γενεύην, καὶ τότε, συνεννοούμενοι ἀπ' εὐθείας οἱ δύο σας, θὰ κάμετε τὸν Σύνδεσμον τῶν ξενητευμένων μου φίλων. — Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

Ἀνέγνωσα τὸ διήγημα τῆς φίλης σου, *Ναυτοπούλα*. Εἰμπορεῖς νὰ τῇ διαβιβάσῃς τὰ συγχαρητήριά μου καὶ νὰ τῇ εἴπῃς ὅτι τὸ εὗρον πολὺ καλόν. Δὲν εἶνε βέβαια τέλειον ἀκόμη· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ φίλη σου θὰ γράψῃ καὶ τέλεια ἂν καλλιεργήσῃ τὴν κλίσιν της.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*. Εἰς τὴν Κέρκυραν ἔχω πολλοὺς πολλοὺς συνδρομητάς, ὥστε τωόντι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνας λαμπρότατος Σύλλογος ἐκεῖ. Αἱ ἰδέαι σου πολὺ ὀρθαί.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ὡραῖαι ἐντυπώσεις τῆς *Νεράϊδας τοῦ Ἀλφειοῦ* ἀπὸ τὰς ἐκδρομάς της ἀνὰ τὰ χωρία τῆς Ἀνδρου. Μοῦ γράφει ἐπίσης ὅτι ἐπιδοκιμάζει τὴν ἰδέαν τῶν Μικρῶν Συλλόγων καὶ εἶνε προθυμοτάτη νὰ συμπράξῃ — ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ ξεκουρασθῇ καλὰ ἀπὸ τὴν πολυτίμερον μουλαροδρομίαν.

Νὰ καὶ τὸ *Ἀστρον τῆς Αὐγῆς*, ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ τόσον καιρόν, διότι ἦτο ἀποκλεισμένον εἰς μίαν ἐξοχήν. Ἄ, εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ μάθω τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἔκπληξις ποὺ μου ἑτοιμάζει. . .

Ἀμέ· ἡ *Μέδουσα* ; ποῦ εἶχε 5 1/2 μῆνες νὰ μου γράψῃ σωστούς; Καὶ ξεύρετε διατί; διότι ἤλθαν ἀπὸ τὸν Βόλον βλα τῆς τὰ ἐξαδέλφια ἐννέα τὸν ἀριθμόν, ἂν ἀγαπᾶτε ! Καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ ἀπὸ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γέλια ! Βέβαια !

Μυσταῖς φιλτάτη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω. Εἴθε ἡ ἀλληλογραφία μου καὶ οἱ διαγωνισμοί μου, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα θὰ λαμβάνῃς μέρος, νὰ σου δίδουν καλὴν ἐνασχόλησιν καὶ νὰ σὲ κάμνουν νὰ λησμονῇς ὀλίγον τὴν λύπην σου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός !

Χαίρω πολύ, *Δαίδαλε*, ποῦ «ἐπήδησες μίαν τάξιν» Αὐτὸ θὰ τῇ εἴπῃς ὅτι εἶσαι ἱκανός. Χαίρω ἐπίσης ποῦ καταγίνεσαι μόνος σου εἰς τὴν ζωγραφικήν, ζωγραφίζων «φρουρια, καράβια, σημαίας καὶ στρατιώτας.» Εὖγε !

Ἀπεφάσισα, *Τσὶν Τσών*, νὰ καταργήσω αὐτὰς τὰς λεπτομερείας εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, διότι συνέβαινον παρεξηγήσεις. Ἐξαφνα ὁ προτείνων ἀνταλλαγὴν μὲ ὁ ὄνομαν δὲν ἐδέχετο τὴν πρᾶξιν ἔχον μόνον ψευδώνυμον. Ὁ ἄλλος βλέπων ὅτι τοῦ ζητοῦν ἀνταλλαγὴν ἐμμέτρως, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ κάμῃ, δὲν ἔστελλε διόλου τετράδιον κτλ. Καλλίτερα λοιπὸν αἱ προτάσεις νὰ δημοσιεύονται ξηραί καὶ ἕκαστος νὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἀπαντήσῃ πεζῶς, ἐμμέτρως, μὲ τὸνομά του, ὅπως θέλει. — Ἡ Ἀγάπη, ἡ Ἐλπὶς ἡ Πίστις καὶ ἡ Φρόνησις (Σοφία) σ' εὐχαριστοῦν

διὰ τὰς εὐχάς σου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ των (17 τρ.)

Ὡραιότατον τὸ ἐμβαδόριόν σου, *Δολ-λά, σολ-μί*. Μοῦ ἤρεσε καλλίτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα. Ἔσπευσα νὰ σοῦ στείλλω τὸ βιβλίον ποὺ σου χαρίζει ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* καὶ θὰ τῇ εἴπω ὅτι τὴν εὐχαριστεῖς. Τὸ ἔλαβες;

Μὰ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος*, δὲν ἐννόησες! Θέλω νὰ μου γράψῃς καὶ τὸ *ὄνομα* ὑπὸ τὸ ὁποῖον λαμβάνεις τὸ φυλλάδιον, ὄχι μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ὁδόν. Ἤκουσες;

Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν *Τρεχαγυρευσόπουλον* καὶ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ ἱδρύσωσι «Μικρὸν Σύλλογον» ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μοῦ τὸ γράφουν μαζὶ καὶ οἱ δύο.

Ἀφρισμένον Κῦμα καὶ *Ἔτσι μὰ ρέσει*. μοῦ ὀφείλετε ἀπὸ ἓν 20λεπτον διὰ τὰ πρὸς τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* τετράδιά σας· φαίνεται ὅτι τὸ ἐξεχάσατε.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Κόντε Ραπανάκης* εὐχαριστεῖ τὴν *Ἀργυρᾶν Παπαδέλληνον* διὰ τὰ συγχαρητήρια τῆς· — ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* χαιρετᾷ τὰς συμμαθητρίας της τοῦ Πολυτεχνείου, *Μέδουσαν* καὶ *Κυανόλευκον Σημαίαν*· — ἡ *Ἶρις* παραπονεῖται ὅτι ἡ *Καρδερίτα*, ἀφ' οὗ εἶχε σκοπὸν νὰ περιέλθῃ διάφορα μέρη, δὲν εἰδοποίησε τὰς συνδρομητρίας μου διὰ νὰ σπεύσουν νὰ τὴν γνωρίσουν· — ἡ *Αἰμιλία Εἱμαρμένη*, ἡ ὁποία συμπαθεῖ πολὺ τὴν *Ναυτοπούλαν*, τῇ προτείνει νὰνοίξουν ἀλληλογραφίαν, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἂν δέχεται· — Δυστυχῶς τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* δὲν θὰ μάθῃ ποία εἶνε ἡ *Πυθία* ἂς τὴν μαντεύσῃ· — ὁ *Τσὶν-Τσὼν* συγχαίρει τὴν *Εὐτέρπην* διὰ τὰς λαμπρὰς της ἐξετάσεις· — ὁ *Τρεχαγυρευσόπουλος* παρακαλεῖ τὸν *Δὸν Κιχώτην*, ὅταν γράψῃ πρὸς τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, νὰ τῷ προσφέρῃ τοὺς ἀσπασμούς του· — ἡ *Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα* καθὼς καὶ ἡ *Θέα τοῦ Ζαππείου* μὲ παρακαλοῦν νὰ εἴπω εἰς τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* ὅτι ὀνομάζονται Ε. Κ. καὶ ὅτι εἶνε πρῶται ἐξαδέλφαι του. Τὰς ἐγνώρισεν; — ἐπίσης ἡ *Θέα τοῦ Ζαππείου* πληροφορεῖ τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας* ὅτι εἶνε ἐκείνη, μεθ' ἧς ἔστρωγε τὰ παγωτὰ εἰς τὴν Κηφισσίαν, εἰς τὴν παράτσαν τῆς θείας του Μ. . . — ἡ *Καρδερίτα* πληροφορεῖ τὴν Δ. Υ. τὸν *Μαῦρον Πρίγκηπα* ὅτι ἡ φιλικαδοῦρες ἔφθασαν λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν των· — ὁ *Φασαρίας* ἔμαθε ποία εἶνε ἡ *Ἀφρόεσσα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὴν ἔξοχήν· — ἡ *Ναυτοπούλα* ἀπὸ ἕνα κῦμα ἔλαβε τὸ φιλάκι ποὺ της ἔστειλεν ἡ *Καρδερίτα*. — ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα* ἀσπάζεται τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλλὴν Πάλλη* καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν φίλην της Τ. Α. ὅτι «δὲν τὴν ἐκορόϊδευαν, ἀλλὰ ἔπαιζαν κρυφτό, καὶ ἀδίκως τὰς εἶπε βλάκας» (πῶ! πῶ!) — ἡ *Γεραία Ἑλληνὶς* λέγει ὅτι «ἡ γλυκεῖα μορφὴ τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας* μαρτυρεῖ περὶ τῶν προτερημάτων της».

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Νικηφόρος ὁ Βρυέννιος* μὲ τὴν *Ξανθόμαλλην Ἀραπίσσαν*, *Μαῦρον Πρίγκηπα*, *Καρδερίταν*. *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Τρυγονάκι*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον* — ἡ *Ξανθὴ Καντζιώτισσα* μὲ τὸν *Ἀκάματον Ποδηλάτην*, *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, *Φίλεργον Κόρην*, *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* καὶ *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὴν *Χρυσῆν Πεταλούδαν*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ναυτοπούλαν*, *Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν*, *Μόζαρτ*, *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων*, *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ἡ *Ἰωάννα Δὰρκ* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θνητὴν* — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ τὸν *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου*, *θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεγνῶν*, *Μαρίαν Παυλάκη*, *Χριστίναν Δεσύλλα* καὶ *Βασιλικὴν Σταμάτη* — ἡ *Αἰθιοπὶς* μὲ τὴν *Δέαν* καὶ *Πρωτομαγιάν* — ἡ *Ἰρυσῆ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Φιλόσοφον Ἀνεξαρτάρ* — ὁ *θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* μὲ τὸν *Ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα* — ὁ *Τρεχαγυρευσόπουλος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Παρατσούκλι* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Μαῦρον Πρίγκηπα* καὶ *Τζὶ Τζὶ-Μπούμ-Μπουμ*. — ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* μὲ τὸν *Ἀνδρέαν Μάρκον* — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Δάφνην*, *Ἄγκυραν τοῦ Ἠλέους*, *Λευκὴν Λισσάν*, *Ἄδραν τοῦ Εὐξείνου*, *Ψαροπούλαν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου*, *θαυμαστὴν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὸν *Τρεχαγυρευσόπουλον*, *Οἰδίποδα Τύραννον*. *Εὐτυχῆ Θνητὴν*, *Παχὺν Τσίρον*, *Ἀκόπωδα Ἀχιλλέα*, *Ὀλυμπιονίκην*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Θέλπουσαν*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ἄγκυραν τοῦ Ἠλέους*, *Ὡραίαν Δορκάδα* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Ποιήτρια Σαπφὼ* μὲ τὴν *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Τίγρις τῆς Βεγγάλης* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *θαυμαστὴν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Φλὶν Φλὰν* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*, *Τί με μέλει*, *Ζακχαῖον*, *Νέαν Ἑλλάδα* καὶ *Ὀλυμπιονίκην* — ἡ *Ἑλληνικὴ θάλασσα* μὲ τὴν *Μαργαρίταν Στρατηγοπούλου* — καὶ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ τὸν *Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας*, *Τρικυμιώδη Μαλέαν* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ζεβὰν*, *Σατανᾶν*, *Ἰωάννα Δὰρκ* (καλῶς ἦλθε καὶ νὰ μοῦ γράφῃ). *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (ἀπὸ τὴν μελέτην δὲν παθαίνει κανεὶς τίποτε, μὴ φοβῆσαι!) *Αἰμιλίαν Εἱμαρμένην* (δὲν πειράζει, μικρὰ πράγματα!..) *Βοώπιδα* (ναί, ἔχω ἀλλὰ δύο τρεῖς μόνον). *Σκανδαλιάρην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (Μουσικὴν ἔστειλα) *Ψαρόμυαλον* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς καραμέλας ἀλλὰ τοῦ τῆς ἔφαγε ὅλες... ἡ Κική.) *Φιλόμουσον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ χαιρετίσματα ποὺ μου ἔστειλε μὲ τὴν ἀγαπητήν μου, Ἐπινίκην.) *Ἀγκάθι*, *Νασταρδδὶν Χότζαν*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* (τὰ εἶπα!) *Ποιήτριαν Σαπφὼ* (ὄχι, δὲν ἐμάντευσες!) *Ὑποβρύχιον*, *Μικρὸν Διάβολον* (ἔγινες καλά;) *Τίγριν τῆς Βεγγάλης* (ἐπέρασε τὸ χέρι;) *Φίλεργον Κόρην* (κατενθουσιασμένην ἀπὸ τὴν γνωριμίαν τῆς Ἀφρισμένης Θαλάσσης). *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* (τὸν πάντοτε ἐνθουσιώδη· τί ἀπέγιναν αἱ ἐξετάσεις;) *Ἠχὼ* (ἐξετελέσθησαν.) *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, (ἔννοια σου, δὲν θὰ 'πῶ τίποτε. . .) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος* (ἀ, τώρα ἐνόησα!) *Σεμιράμιδα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀσπροποταμίτην* κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Σεπτεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ὀκτωβρ. ἑ.ἔ.

408. Λεξίγριφος.

Γῆν με πάχος λιπαρὸν μιγνύεις
καὶ ἀρχαῖον στρατηγὸν δεικνύεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικροστάτου

409. Αἴνιγμα.

Τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου μου γεννῶ μὲ τόσον κόπον
πρὸς χάριν τῶν ἀνθρώπων.
Διὰ νὰ μεύρῃς παρευθὺς σοῦ φάνουν δύο λόγοι:
Τὸ ἥμισυ μου τρώγεται, τὸ σύνολόν μου τρώγει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀργοναύτου

500. Μωσαϊκόν.

Ἡ Κέρκυρα, ἡ Ζάκυνθος, ὁ ἀσκανός, σαπίδι,
ὁ Ἀνατέλλων Ἥλιος καὶ τὸ διαπασῶν,
ἓν ἕκαστον ἀπὸ αὐτὰ ἓν γράμμα του σᾶς δίδει,
διὰ νὰ ὀνομάσετε μίαν τῶν θαλασσῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐρας τοῦ Εὐξείνου

501. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχημάτισον τρίγωνον τοῦ ὁποίου μία λέξις νὰ σημαίνῃ ποταμόν:

ΑΑΓΑΜΜΟΟΣΣΣΣΥΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δορυφόρου Σολομῶντος

502. Γωνία.

Κ+++++ = Ἀρχαῖος στρατηγὸς
+Η+++ = Νῆσος
++Π++ = Ζῷον
+Ο+++ = Ἀντωνυμία
Σ++++ = Ἑρπετὸν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου

503. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

ΠΑΝΑ
ΕΤΣΤ
ΡΟΟΝ
ΝΜΡΙ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανα, Λέτου

504-508. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

ράκος, νῶτα, ἄπιον, ἀμνός, αἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Σ. Οἰκονομίδου

509. Ἐρώτησις.

Ποία σκάλα δὲν ἔχει βαθμίδας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Συμμαθητικοῦ

510. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7	=	Ἀρχαῖος βασιλεύς.
2 4 4 5 7	=	Κράτος.
3 2 6 7 7 6 7	=	Μικρὸν ζῷον.
4 5 1 3 5	=	Μέγας ἰχθύς.
5 4 7 6 7	=	Τόπος ἱερός.
6 1 1 5	=	Μέλος τοῦ σώματος.
7 2 4 5 7	=	Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

511. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 2, Περίφημος καλλιτέχνης. 3, Ὄρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφῖνος τοῦ Εὐξείνου

512. Φωνηεντόλιπον.

νξν — νδρ — μ — πν — δ — πλτν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἴριδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Αὐγούστου 1897.

416. Λίχνος, ἴχνος. — **417.** Ὅμηρος. — **418.** Ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη. — **419.** Σ
420. Ὑγεία εἶνε τὸ μέγιστον τῶν Ι
ἀγαθῶν. [Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ἐκ δε- ΠΑΔΟΣ
ξιῶν πρὸς τὰριστερὰ καὶ ἐκ τῶν ἄνω Ω
πρὸς τὰ κάτω]. — **421** — **424**. 1, Νέα Ν
Ἑλλάς. 2, Λευκὴ Χιών. 3, Ὡραία Δορκάς. — **424**. ΑΙΟΛΟΣ, ΟΛΟΡΟΣ (1, ΛΣτακός. 2, ΙΟρδάνης. 3, ΟΡτυξ. 4, ΛΟυκιανός. 5. ΟΛυμπος. 6, ΣΟύνιον). — **425**. Γλῶσσα ἀχαλίνωτος εἶνε νόσος αἰσχροτάτη.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.